

Vrijwilliger van het seizoen: de Herfst-Winter-Lente-Zomer

Om bijzondere vrijwilligers in het zonnetje te zetten, wordt er elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen' verrast door de voorzitter van HSV, met mooie bloemen van

BLMBNDR 'T LOO

Bezoek de website op:

<http://www.bloembinderijheiloo.nl>

en een waardebon van

Bezoek de website op:

<https://www.herberg-jan.nl>

Een Vereniging als HSV drijft op de kracht van vele vrijwilligers. De een doet dit - de ander dat, de een doet veel - de ander iets minder, de een loopt al jaren rond en de ander komt net kijken.

Vrijwilligers: allemaal op de eigen wijze Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Zoals ook de seizoenen van een Jaar: de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter.....

vraag aan mensen welk seizoen ze het meest belangrijk of het prettigste vinden en je krijgt allemaal verschillende antwoorden. Maar juist door de afwisseling en het samenspel van alle vier seizoenen, is er het evenwicht in de natuur. En zien we steeds opnieuw die mooie dingen, die specifiek voor dát seizoen zijn.

Wij kiezen daarom elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen'.

*In de **Herfst** is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt. In de **Winter** wordt er iemand belicht, die vanwege hoge leeftijd niet meer actief is bij HSV, maar dat wel lang is geweest en daarmee heeft bijgedragen aan de vereniging, zoals die zich heeft ontwikkeld (historisch perspectief). In de **Lente** laten we zien hoe een aanstormend talent onder de jonge vrijwilligers een frisse wind door HSV laat waaien. En in de **Zomer** wordt een vrijwilliger in de volle zon gezet, omdat hij of zij de brug vormt tussen jong en oud (de verbinding).*

Die cyclus wordt herhaald. We maken de cirkel rond.....

Vrijwilliger van de Winter: Cees de Waard

Op de grens tussen winter en lente zocht ik Cees de Waard op in Overkerck, waar hij sinds een half jaartje nu woont, samen met zijn vrouw An. Vrijwilliger van de Winter, maar met de eeuwige lente in zijn hart en hoofd, vol herinneringen aan zijn jeugd.

Het is gezellig druk in het appartement. De schoonheidsspecialiste is er voor An en ook schoondochter Yvonne is op bezoek. Zij zorgt voor thee en een glas water, als Cees door het vele praten wat last krijgt van een prikkelhoest. Want die vele herinneringen komen allemaal tevoorschijn en worden ook allemaal verteld. Het is een genoegen om naar te luisteren.

“Vlak na de oorlog speelde ik met Kees Nooij en nog een vriendje voetbal op straat en vroeg aan Dirk Pepping (die toen voorzitter was) hoe oud je moest zijn om bij HSV te mogen voetballen. Twaalf, zei hij en op dat moment werden we alle drie onmiddellijk 12 (hoewel we eigenlijk pas 11 waren). Dus wij op voetbal bij HSV. Daar kwam ik te spelen met Ton de Zeeuw, Gerard Beerse (broer van Jos), Dirk Leek (broer van Piet) en Cees Groefsema, die werkte als ‘stoker’ op de Stichting, waar half Heiloo werkte.

Het was 1946, net na de oorlog, en van het hele team had alleen Dirk een shirt. Ik zelf had niets, behalve voetbalschoenen. Die had ik van mijn oom gekregen, die niet meer mocht voetballen door een ernstige blessure. Een jongen van 11 op de schoenen van een man van 26, maar ja.....we hadden na de oorlog gewoon niets. Voor álles moest je bonnen sparen. En als je dan genoeg bonnen had, ging je daar een broekje van kopen bij Boerma, op de Raadhuisweg. Of kousen.”

Cees is de eerste van de “dynastie” De Waard binnen HSV. In zijn voetsporen zoon Frank en diens kinderen Ryan en Tara. Frank kwam al jong bij HSV en kon goed voetballen, maar mede omdat hij voor zijn werk veel in het buitenland was, was de selectie geen optie. Dus dat werd een vriendenteam, net als nu het 8^e. En later speelde hij lang bij de Veteranen. Kleinzoon Ryan speelt in het 6^e en ook kleindochter Tara heeft in het roodgele tenue gespeeld. Af en toe valt ze nog in bij Dames 1. Ronald, de andere zoon van Cees en An, heeft wel heel lang bij de selectie gespeeld (als rechtsback) en hij verzorgt nu zelf al 19 jaar lang de keeperstrainingen binnen de jeugd. Dat doet hij samen met zijn zoon Bodhi, die zelf als keeper tot aan de JO19 heeft gespeeld. Daarnaast vrolijkt deze kleinzoon van Cees als DJ regelmatig de kantine op, tijdens evenementen.

Cees zelf heeft zijn hele verdere jeugd bij HSV gespeeld, maar vanaf zijn 18^e werd dat lastig. Op die leeftijd ging hij de avondschool van de LTS volgen, en werd trainen niet meer mogelijk. *“Echt heel erg vond ik dat niet eens. Er was toen een trainer, een oud-politieagent, die zo hard schreeuwde tegen de jongens, dat je het in Limmen kon horen zowat. Wel heb ik veel mooie herinneringen aan het actief voetballen. De mooiste is wel toen ik met Jan Mulder een wedstrijd speelde tegen Go Ahead. Daar was zo’n irritante buitenspeler en Jan raakte het zat. Die pakte toen de bal en zei: als je er nog meer wilt hebben.....ik heb een auto vol. Tja...Jan Mulder....vreselijk gelachen met die man.”*

In die periode werd er nog gespeeld op 1 veld aan de toenmalige Brunoweg (wat nu de Pastoor van Muijenweg is). In de loop der tijd kwamen er een veld bij aan de Kerkakkers (dat was het voormalige bollenveld van Dick Hommes) en weer later werd er aan de Bayershoffweg een aantal velden bij elkaar verkregen. En mocht er een clubhuis worden gebouwd. En eigenlijk lag daar het echte begin van het vrijwilligerswerk van Cees.

“Toen ik de LTS ging doen werd ik een soort van klusjesman bij HSV. Dus toen het nieuwe clubhuis werd gebouwd, werd ik daar natuurlijk bij betrokken. De toenmalig voorzitter Arie Borst vroeg ‘ben je er bij zaterdag?’ En als je ja had gezegd, maar je kwam toch niet, dan kwam ie je persoonlijk halen. Maar het was hartstikke gezellig en Klaas Bakker zorgde altijd voor snert en broodjes. Samen met Jos van Tricht heb ik alle elektriciteit aangelegd met de spullen die de firma Kösters leverde.”

Cees kreeg een intensieve baan als scheepswerktuigkundige bij Shell en was daardoor veel van huis. Dat maakte ook dat hij al vroeg met pensioen ging, in 1987. *“Pas 53 en dan thuis zitten, dat was niets voor mij. Veel te jong. Dus ben ik de cursus Sportmassage gaan doen. Toen ik dat gehaald had ben ik op voorzitter Piet Leek afgestapt, om aan te geven dat ik wel wat bij HSV wilde doen daarmee. Jan van Boven deed de senioren en ik zou dan de junioren doen. Maar toen kwam Adelbert met de vraag of ik bij hun alle verzorging wilde gaan regelen en daar heb ik in goed overleg met Piet Leek voor gekozen. Dus toen heb ik 9 jaar bij Adelbert dat werk gedaan. En later, toen bij Foresters de verzorgster vanwege gezondheid moest stoppen, heb ik het daar overgenomen. En toen ze van de Hockeyvereniging me daar zagen rondlopen, kwamen die ook vragen of ik voor hun iets kon betekenen. Dat was echt bijzonder, want die waren niets van dat gewend, dus die waren echt blij met de aandacht.”*

Bij al die verenigingen heeft Cees dat ongeveer 5 jaar gedaan. Ook bij HSV kwam hij terug als verzorger van het 2^e elftal (als opvolger van ondergetekende) en heeft daar alsnog samengewerkt met Jan van Boven en Fred Admiraal, die toen de fysiotherapeut was van de Club.

Als verzorger werd Cees betaald, hoewel dat niet veel was en ook deels vrijwillig. Maar daarnaast heeft hij nog heel veel meer vrijwilligerswerk verzet bij de roodgelen. Door Bonnie Bult (*“zo’n fijne vent was dat”*) gevraagd om de A’tjes van Foresters te trainen, maar al snel met hem meegegaan naar HSV, waar hij de kleintjes ging trainen. *“Dat waren niet de minipupillen van nu hoor. Die moesten echt wel een jaar of 8 zijn, voordat ze mochten voetballen bij ons. Zo ontzettend leuk om te doen.”* Zelf heeft hij Jan Ijpelaan er bij betrokken, die toen net gepensioneerd was. En jarenlang samengewerkt met Ans de Wit en ook nog met Dick Groot (de vader van René). *“En ook een poosje met Stan Reichert. Die was cardioloog en ook zo’n ontzettend fijne vent. Ook zijn vrouw heb ik meegemaakt, als oogarts, toen ik trombose achter mijn oog kreeg. Door haar ingrijpen heb ik mijn oog behouden. Ik kan er niets meer mee zien, maar het oog zelf is in elk geval bespaard gebleven.”*

Ook met Jacqueline de Vré heeft hij op het veld gestaan. *“Die heeft er voor gezorgd dat ik in 2010 – samen met Jan Ijpelaan – een lintje heb gekregen. Dat was wel echt een heel bijzondere gebeurtenis.”*

Naast het trainen van de jeugd heeft Cees de G-tjes getraind, toen dat werd opgestart, ook weer samen met Bonnie Bult. Dat heeft hij een jaar of 3 gedaan, waarna het door anderen werd overgenomen. En later heeft hij zich met name gericht op training van de meisjes/damesteams van HSV. *“Die meiden kwamen te zwemmen; niemand wilde dat oppakken. Dus dat heb ik toen gedaan, samen met Nico Zeegers, die het van me overnam als ik naar zee moest.”*

Toen Cees er mee stopte nam John Molenaar het stokje over en die doet dat nog steeds.

En zoon Frank is ook hierin in de voetsporen van zijn vader getreden. Jarenlang – en nog – is hij als trainer betrokken bij de meisjes en heeft hij in het bestuur gezeten als coördinator van de vrouwentak. En ook is hij een van de organisatoren van het jaarlijkse Mona Burgering-toernooi. Als ik aangeef hoe mooi het is, dat het vrijwilligerswerk van de ene op de andere generatie overgaat, zegt Cees *“Zo hoort het ook, ik vind echt dat het gewoon zo moet. Het is steeds opnieuw hard nodig om jongeren te begeleiden en dat moeten die zich, als ze volwassen worden, ook realiseren. Als ik vroeger bij het 1^e stond te kijken, is het wel eens gebeurd dat iemand liep te leuren om een auto naar een uitwedstrijd. Waren er gewoon te weinig ouders die zich betrokken genoeg voelden om te rijden. Dus dan stapte ik in m’n auto en reed die jongens er heen. Een echte betrokken vrijwilliger doet dat.”* Ook An heeft haar steentje als vrijwilligster bijgedragen, door jarenlang de was te verzorgen, nadat Jan Mulder daar mee stopte. Dus de (klein)kinderen hebben het voorbeeld wel van twee kanten gekregen.

Op mijn vraag of Cees iets van al dat vrijwilligerswerk kan noemen, dat het meest er uit springt, of de leukste herinnering geeft, zegt hij: *“Dat weet ik echt niet. Ik heb het gewoon altijd heel leuk gehad en een hoop plezier gehad in de samenwerking met heel veel mensen.”*

Aan het einde van het interview praten we ook nog even samen met An en Yvonne. En komt weer naar voren dat HSV echt een familieclub is. Yvonne vertelt dat ze samen met Ryan en oma An ging kijken bij opa Cees, die de kinderen trainde. *“Ryan was net 4 en had z’n zwemdiploma nog niet. Dus wat mij betrof was er nog geen sprake van dat hij al zou gaan voetballen. Maar opa had kleine voetbalschoentjes meegenomen van huis, dus tja.... Alleen had Ryan geen goeie sokken, dus oma An met Ryan snel op de fiets heen en weer naar de sportzaak voor voetbalkousjes. Komt het kind in een compleet HSV-tenuetje terug. Zeg dan nog maar eens nee.”*

Vrijwilliger van de Winter: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, maart 2023